

Kapanış

— Fulya Codal · 17 Şubat 2012

...

Bir başıma yaşadığım bir yüksekliğin en ucundayım;

İnemiyorum

Yaşayamıyorum

Ölemiyorum

-Tezer Özlü-

bir kaç dakika kalıyorum

bir kaç dakika daha belki

bir kaç şarkı ve şiir hatırlatıyor kendime gelmeyi

yemin olsun denedim ölmeyi

gün ağarıyordu üstelik

son kahve ve son sigaramı içtikten sonra

kısık sesli bir an geçti odadan

sayamadım o an

kaç kez geçti hayatım aklımın yıkıntılarından

neden istedim bu kadar

hem sırası mıydı tam da bu mevsim

o kadar mühim olan neydi hatırlamıyorum

ben gidersem herkes ölür sanmıştım/ruhumda

ben gidersem mutlu mesut yaşar çocuklar

ben gidersem mezarlar bayram yeri

gittiğim yer şenlenir de

geldiğim yer özler belki

hem bir düzeni var herkesin

düzen bozan acılarımı alsam gitsem ne çıkar

içimi sıkı sıkı dolduğumdan

taşkın nehirler kadar asi akmışım ondan

içimi dinledim

hesap günü erken gelmiş yurduma bu sonbahar

ölüm kaç ağrı taşır en fazla omuzlarında
ağrıyı gömmek istedim derin sandığım kuyulara

ağırlaştım
sesimi dinledim
kaybolan bir vasiyettim
sanki bir ömür bulunmayı bekledim
yanılıyorsam hatırlat bana
ölmeden okunmaz bırakılanlar
ben unutulmak istedim
eksiklerimin eteğinden tutup
annemi düşünüp en çok sızlaya sızlaya
yürümek istedim sonsuz uykuya

yirmiyedi senelik ömür biçmişim
anlayana o bile fazla bu boşlukta
amaçsızca dönüp duran atlı karınca gibi
boş bir salıncak uçsa göğe ne yazar/dedim

cenaze namazımı kılanlar sevdiklerimdir
selamı kim okutur peki hocaya
beyazı sevmediğimi kefenlerken hatırlarlar mı acaba
'iyi bilirdik'
derler mi sorduklarında avludaki kalabalığa

bu ilaçlar beni öldürmez/bilmeliydim
en fazla acil serviste kıvranırim biraz
midemi yıkarlar
içimi kusmam için dünyaya

hayat güzel diye fısıldadı biri kulağıma
kâr etmedi yazdığım fermanı yakmaya

yoğun bakımdaki koah hastası amca
kendini yataktan attı serumuyla
verem olmuş kadın darp edilmiş halde
kocası kayıplarda
bir beni
bir onu bekleyen iki polis

biri korumak için
diđeri hesap sormak için bekliyor kapıda

son serum da bitti
makınaya bağladılar ritmimi
içimden dedim
özgür bırakın kalbimi
benim kalbim bir serçe olmalı semada

kapıda bir genç kız
her şeye rağmen yaşamak güzel dedi
sözleşmiş gibi bir ağızdan
önce bir tiksinti
sonra bir kabulleniş geldi içimden bir ah'la
hemen ardından
bir daha iç çeksem içine çekilir mi intihar kokan dünya

bu damar yolu kolumu acıtıyor
yatağa gömülüp karnımı içime çekiyorum
makınadan gelen ses sinirlerimi yokluyor
uyutmuyor düşüncelerim /sanki deli bir kısrak
zehir içirdiklerinden olsa
dilim damađım simsiyah

ah benim fesleğen kokulu kadını
öyle ağlamasaydın bana bakıp
ben böyle hissizleşmişken
gider ayak gitmeyi bile becerememişken hem de
arkandan bir ah dolusu susmasaydım
sahî neden sana sarılıp hıçkırma hıçkırma ağlamadım

bana biraz zaman verseler
ölemediğim günleri biriktirsem yaşamak için
belki çocukluđum geri gelir
belki de kim bilir
bu halimi bile öpesim gelir alınından

yıldızları geri alsam eskilerimden
son kez içlensem kederlerime

son kez olduđunu bilmek ne acı
ne acı son
sonunu bile son olarak basmak göđsüne

fulya/aralığınveikibinonbirinsonşii

.